

Jednoty starých českých rodů v Praze

Rodopis — Historie — Heraldika

OBSAH:

Str.

Dr. František Beneš: O rodopisném badání a jeho významu pro dějiny celonárodní	1
Dr. Jan Rejsa-Kolkovský: Rejsové v matrikách Kojkovic a Těšina	12
Dr. V. J. Matina: Rodopisné rozhledy	18
Zaslané publikace	19
Dr. Fr. Beneš: Genealogický a heraldický odbor	20
Zprávy spolkové	21

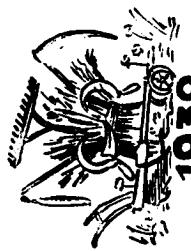
X 1939 · 1

1939.

1939.

Století českého svájemu říšského

PRAHA PLZEŇ BRNO NITRA
70 LET ČESKÉ SVĚTĚPOMOCI

ROČNÍK X. 1939

ČÍS. 1

S B O R N Í K

JEDNOTY STARÝCH ČESKÝCH RODŮ V PRAZE

Rodopis — Historie — Heraldika

Dr. František Beneš:

O RODOPISNÉM BADÁNÍ A JEHO VÝZNAMU PRO DĚJINY CELONÁRODNÍ.

(Přednáška, proslovená na jubilejní valné schůzi Jednoty starých českých rodů v Praze v Plodinové burse dne 17. ledna 1939.)

Vážené dámy a pánové,

Jednota starých českých rodů slaví dnes desátou valnou schůzi a to mi, když jsem byl poctěn její velikou pozorností a vyzván k proslovu, dalo příčinu k thematu přednášky o rodopisném badání, jeho rozvoji, cílech a významu pro dějiny celonárodní. Nezapíram, naopak otevřeně vyznávám, že jsem nezpracoval k této přednášce theoretickou literaturu o rodopisném badání, jeho úkolech a dosažených či dosud nedosažených cílech, nýbrž že podávám své názory, k nimž jsem dosud dospěl sice po poměrně krátké zkušenosti, ale denním a intensivním styku s rodopisnými thematy v mé povolání jako historika. Zkušení rodopisci ve vašem středu budou tedy patrně s leccíms nesouhlasit, mnohé z mých slov budou moci opravit a doplnit. Nalezené-li má přednáška tolik ohlasu, že vyvolá souhlas, nesouhlas i doplňující slova, budu potěšen měrou věru velikou, neboť užívám každého prodlévání ve středu některé z našich rodopisných společností co možno nejintensivněji k tomu, abych nabyl zkušeností, přehledu o stavu našeho rodopisného badání a nabytých zkušeností, seč mé síly jsou

a budou, užil zase ve prospěch tohoto badání. Pod zorným úhlem všeho vpředu stručně řečeného, budiž laskavě posuzována tato má přednáška.

Rodopisné badání, jak dnes tomu rozumíme, bylo u nás dlouho přehlíženo, lépe řečeno, tento obor historického studia s výjimkou genealogických prací o předních šlechtických rodech našich zemí, byl u nás takřka nedotčen. Vyšvětlíme si to snadno tím, že období od Františka Palackého do prvních let Československé republiky postupně shledávala nejprve základní kameny k vědeckému zpracování české historie, pak po „Dějinách národu Českého“, které dal celému českému lidu do rukou František Palacký, rozběhli se badatelé k sledování hospodářských, církevních i jiných poměrů u nás v povšechnějším rámci, léta sedmdesátá 19. století s odklonem od romantismu Palackého, jak jej představovala a představuje škola Gollova s vůlí po velkých koncepčních pracích, dala mnoho námětů k studiím o národnostních poměrech u nás a našem státoprávním poměru, neměla však věru dosti možností, upříti pozornost na jedince, jeho život duševní, hospodářský, sociální i náboženský. Ostatně, každé období jest charakteriso-váno určitým proudem historického badání a je nesporné, i když uznáme, že po vyrovnaní se s naším osvobozením v historických pracích, bylo možno věnovati se studiu detailů naší historie, že rodopis je módou v jistém smyslu a charakteristickým projevem historického badání několika posledních let. Není ovšem projevem jenom českým. Zájem o rodopis zmohutňuje ve všech takřka evropských zemích, z nichž mnohé, a zde nutno především vytáknouti Německo, nás daleko předstihuji organizací a silou proudu.

Rodopisné badání je věcí, o jejíž ceně nelze pochybovat, ale současně zjevem, jenž nese s sebou mnohé nebezpečí, že sejde s cesty a zavede přemnoho lidského úsilí na pole, z něhož vzejde úroda tak špatná, nebo malá, že by bylo lépe je neorati.

Doc. dr. Josef Matoušek v úvodu k přednášce, kterou proslovil na členské schůzi Rodopisné společnosti čsl. v Praze dne 22. dubna 1937, řekl několik slov o tom, co bych rád dnes rozebral poněkud šířejí a současně co se změnilo vývojem za 1 a půl roku od této přednášky. Matoušek tehdy řekl: „Není pochyby, že činorodý zájem o genealogické badání rozšířil se v nedávné době také u nás neobyčejně. —

Právě úředník archivu země České, kde jsou uloženy prameny nad jiné důležité pro studium rodopisu šlechtických rodin v Čechách, zejména staré knihy patrimoniální správy, souhrnné zvané gruntovní, i zemské katastry, pozoruje nejlépe, jak se tento ušlechtilý zájem opravdu mocně již uplatňuje i v našich občanských rodinách. Nebudeme zatím odpovídati na otázku, pokud a jak v tomto úsilí o poznání rodové minulosti se zračí obecně kulturní zaměření doby, její odvrat od hrubě mechanického, egalitářského chápání života společenského. Dějezpytec, jenž sleduje z povzdálí rodopisné úsilí neodborníků, právem se ovšem ptá především, jaký užitek plyne z této, jak opětovně se přesvědčuje, vytrvalé a namáhavé práce tolika anonymních dělníků pro obecné poznání minulosti, pro společnou stavbu národních dějin.“

To je ústřední bod, z kterého bych rád vyšel a otázka, jíž bych chtěl věnovati v této své přednášce zájem hlavní, právě jako dějezpytec, jenž sleduje rodopisné úsilí neodborníků, nebo řeknu raději, aby snad termín neodborník nebyl vykládán v pejorativním smyslu, těch pracovníků, kteří se rodopisem zabývají ze záliby a to pouze rodopisem a nad to v úzkém okruhu nepřekračujícím rod jeho vlastní, nebo nanejvýše ještě rody nesoucí stejně jméno jako oni sami, nejsou však historiky z povolání, kteří, majíce sice každý své koníčky, musejí zaměřiti vždycky svá themata pod zorným úhlem jejich prospěchu pro celou historii a tedy, jak Matoušek řekl, vždy především pamatovati na to, co jejich práce přináší pro obecné poznání minulosti, pro společnou stavbu národních dějin. Zde až dosud jsou rodopisný badatel — neodborník a historik ponejvíce stále ještě dva různé světy. Pozorujme práci obou pod jejich zornými úhly.

Rodopisný badatel ztráví nespočet hodin nad matrikami, starými pozemkovými knihami nebo zemskými katastry, prohlédne desítky knih a tištěných pramenů, v nichž se domnívá nebo skutečně má zmínky o svých předcích, mnohý čas prodlí u psacího stolu nad korespondencí těm, kdož se rovněž obírají rodopisem, aby si od nich vyžádal různé zprávy. Nic jiného ho nezajímá, alespoň povětšině nikoliv, než to, co úzce, příliš úzce souvisí s rodem a jeho předky. Tuto práci koná po desetiletí a dojde k výsledkům na práci tak zdlouhavou věru hodně hubeným.

Roztríštěnost zájmů způsobuje roztríštěnost výsledků. U nás máme na sta rodopisců a neméně tolik themat v podstatě však stále stejných, jen různých ve jméně sledovaného rodu.

Právem tedy, když se čteme číslice vydané energie na tento ušlechtilý zájem našich rodopisců, se ptáme, pokud tato energie je spotřebována s užitkem nebo promrhnána a tuto otázku si klademe u vědomí, že tak pilný a ve srovnání s cizími národy až příliš se pachtící český lid je malým ostrůvkem v moři velkých národů a musí své energie využít plně a dnes ještě více než kdykoliv jindy, chce-li, aby si zachoval do budoucna svou svébytnost a svůj holý život.

Rodopis budí u lidí zájem o dějiny, život našich předků a učí milovat velkou historii českého národa v jeho dobách šťastných i krutých a zlých.

Dokud toto hnutí bylo omezeno na několik jedinců, bylo lze přihlížet k jejich úsilí jako k zálibě jednotlivce. Dnes, kdy se rozrostlo do rozměrů nikdy nebývalých, vzbuzuje otázky a obavy vpředu řečené a oprávněný zájem veřejnosti historické i kulturní vůbec. Obavy ty bude mít každý šetrný hospodář národní energie, jakmile jen trochu pozná namáhavost a zdlouhavost rodopiscovy práce a shledá, že se na tuto věc vydá nejen mnoho síly, nýbrž i peněz a obavy ty sdílí i historik, jemuž především jde o to, aby z práce na společné líše vykonávané vzešlo obilí, jež vyžívá celý národ.

Historik staví se proto k rodopisu jinak, než rodopisný badatel, který úmorně hledá příslušníky svého rodu. Historik si přeje z výsledků prací těchto drobných pracovníků dojít k všeobecným závěrům, které by nám podaly přehledný, a mohu bez rozpáku tvrditi, krásný, zajímavý a poučný obraz o intimním duševním životě našich předků, jejich tužbách a přání, bolestech a strádání, víře a zkla-mání, o jejích názorech náboženských, společenských, o jejích národním vědomí, jejich stavu hospodářském, sociálním, prostě o všem, co lze shrnouti ve dvě slova, o nich jako člověku, který žije, bojuje o svou existenci, tvoří statky hmotné i kulturní, aby je předal generacím dalším a udržel vědomí jednoho společenství, jednoho národa, vlasti a státu.

Momenty tyto náš rodopisný badatel valně, alespoň v některých věcech, přehlíží. To je ovšem podstatná chyba,

neboť cena těchto prací pro celonárodní historii se zmenšuje. Je to bolest, kterou cítí právě historik z povolání, jenž chápe svůj úkol a poslání v kulturním životě národa opravdu vážně.

Promiňte mé neskromnosti, poukáži-li v této souvislosti na úsek historické práce, kterému věnuji svůj výlučný zájem. Činím tak jen proto, abych poukázal v příkladu na to, že i se zájmem úzkých themat lze vytěžit pro historii celonárodní velmi mnoho a velmi cenného a mohl vytknouti, co v obdobě lze z themat rodopisných vytvořiti.

Při slově sfragistika, čili nauka o pečetích, oboru to, jemuž věnuji poslední léta svůj výlučný zájem, věru řekli bychom, cím konec konců může pozorování a studie o pečetích přispěti k poznání historie národa. Pečeti ty mohou snad nanejvýše být zajímavým celkem v rukou sběratele i jejich pozorovatele a neúplným pramenem k studiím heraldickým a přinést jen ověřující doplňky k starým poznatkům. Nikoliv. Pečeti by vskutku takovými byly, kdyby z nich badatel sledoval a studioval jen ty, které ho zajímají v rámci vymezeného úseku jeho zájmu. Sleduje-li však pečeti jako celek, jako výtvory staletí a jako nutnou součást určitého lidského počinání, objeví se mu obraz zcela jiný, stejný však jako rodopisci, který ze zápisů starých knih, matrik a jiných dokumentů nechá k sobě promlouvat současnou dobu v celém proudu jejího života, jestliže se chce zaposlouchati do jeho šumění. Se studiem pečetí lze totiž úzce spojiti studium vývoje písma a přinésti výsledky, které mohou být cenné pro naší paleografii, pečeť může být velmi platným a někdy rozhodujícím činitelem při určení pravosti či zfalšování listiny, tedy prospěšnou oboru diplomaty. Nepřeberné množství obrazů, ať myslíme přerozličné erby, postavy šlechtické, postavy opatů, převorů atd. vyryté na pečetích a ono množství obrazů z katolické symboliky jsou pramenem cenným pro historika umění. Studium pláštů, oděvů a obleků osob šlechtických, hávů duchovenstva světského i osob řádových, nádob, nástrojů, nářadí atd., atd., všeho toho, co obrazové bohatství pečetí přináší, může obohatiti jiný obor vědní — národopis v širokém slova smyslu. Pro heraldiku a genealogii bylo z pečetí vyčerpáno velmi mnoho, nikoliv však vše, co vůbec lze. A tak jsem přesvědčen, že obrazy pečetí ještě mnoho v naší heraldice a genealogii doplní a opraví.

K nim, stejně jako k legendě pečeti, obrátí se nejednou genealog, heraldik i historický badatel vůbec, jak to učinil v dobách dřívějších na př. Bruno Bischoff v článku, otištěném v M. des Ver. f. Gesch. d. Deutch. in Böhmen roku 1879 pod názvem „Die ersten Herren von Schwanberg“ nebo loni prof. dr. J. V. Šimák ve studii „Drobné příspěvky k historii, jak byly osídleny nejjižnější Čechy“, kterou uveřejnil autor v Č. S. P. S. Č. P. aby, jako v případě prvém, podle obrazu, vyrytého na pečeti, byla dokazována rodová příslušnost majitele pečeti, v druhém případě legenda byla podkladem k domněnce o národnostní příslušnosti majitele pečeti.

Z obrazu na pečetích duchovenských osob, které pocházel y ze šlechtického rodu a daly si vyryti na své pečeti znaky jako doplnky k obrazu, jenž měl vyjádřiti jejich postavení v současném kleru, lze vytěžiti cenné poznatky. Aby bylo jasné, co tím míním, uvedu příklad: Na menší pečeti velkopřevora ř. sv. Jana Jerusalémského Havla z Lemberka vidíme jeho rodový znak — lvici s přední nohou zdviženou do výše čenichu, která na bříše nese půlený štit s pravou polovinou hladkou, levou částí mřížovanou. Oba tyto prvky doplňují současně s břevnovým křížem na třetím štitu jeho pečeť velkou s motivem sv. Jana Křtitele, tedy obrazem, příznačným pro johanitský řád. Heraldik zde nalezne při studiu, kdy páni z Lemberka opustili znamení půleného štitu a užívali jedině lvice, oporu cennou. Právě tento uvedený případ dotyká se otevřené otázky, na níž Sedláček, když psal o tomto velkém rodu, mohl jenom nejistě odpověděti, že jednotlivé jeho větve užívaly jednou lvice, jednou půleného štitu bez nějaké ustálenosti.

Pečeť měšťanská řekne leccos o příslušníku této vrstvy společenské, o jeho zaměstnání, o činnosti, rodové tradici, úrovni a životní náročnosti. Dal-li si na př. bohatý kutnohorský měšťan Štěpán Pirkner v několika málo letech vyryti dvě pečeti, můžeme se sice domnívati právem, že tak učinil proto, že typář patrně ztratil, můžeme však a to v našem případě je, bez rozpaků tvrditi, že změnil typář jenom proto, aby v legendě nového typáře vyzvedl „de Birkenštejn“, kterýžto přídomek si přisvojil, když byl patrně ovládl tvrz, již takto nazval. Bohatě vypravený znak a legenda mluví velmi jasně o sebevědomí příslušníka bohatého patriciátu našich měst v pohnutých desetiletích na poč.

XIV. stol. Výsledky podobných řešení tedy podávají velmi zajímavý pohled na určitý, byť omezený úsek měšťanské středověké společnosti.

Mohl bych v různých variacích poukazovati dlouhou dobu na to, co lze z oboru na pohled tak úzkého vytěžiti prospěšného pro historii rámce všeobecného. Prostě, cím více jsem se do studia pečetí zahlobával, tím více se mi stíral prvý dojem, který vyvolává pohled na pečeť, přivěšenou k pergamenu, který popsán, uchoval nám většinu zpráv o životě starých dob, totiž dojem chladného důkazu právoplatnosti obsahu listiny, který má historik, jenž glosuje pevně a se zárukou dějinné události. Zvolna tento dojem zastiňovaly tvary pečetí, barva jejich vosku, způsob závesu a hra jejich obrazů tak vlivná a pestrá, že konečně musela zaújmouti úplně. Obraz vyvolal rozechvění, jaké máme před uměleckým dilem, ale i touhu vytěžiti z něho všechny poznatky pro heraldiku, genealogii i národní historii. A tak, když jsem se skláněl nad voskovou hmotou, pečetí a vše toto z nich ke mně mluvilo, cítil jsem, jak pronikám k duši doby, jež je vytvořila, že umějí živě vyvolati tu fikci, rozechvění, jež nechá historiku mluviti v jeho díle řečí doby, kterou nám kreslí.

Našim dějepiscům budou moci říci nejen o tvaru, zvyčích v užívání barev vosku, o jejich původu atd., ale, když se do nich opravdu zahledí, o touhách, názorech, vnějším i vnitřním životě našich předků.

Mutatis mutandis, nejen že lze k témuž dojítí při rodopisném badání, ale právě tento moment je nutno při něm zdůraznit. Rodopisec sleduje určitý rod musí pátrati po datech o narození a úmrtí jednotlivých příslušníků tohoto rodu a sestavovati vývody. Sleduje též, jakým zbožím vládl, ať šlechtickým či na jakém gruntu vydobýval tvrdou skývu svého chleba. Ale ponejvíce zde končí. Daleko méně je již těch badatelů, kteří ze suchých zpráv a zápisů v zemských katastroch nebo pozemkových knihách vyčtuji celý život zaniklých generací předků a uhnětou z nich plastický obraz se všemi barevami lidského počínání. A právě tyto práce, které jsou žádoucím materiálem k stavbě dějin celonárodních a myslím, že samotnému badateli přinesly by mnoho radostného, neboť by ho svou sytostí posílily ve vědomí rodové přináležitosti daleko více, než suchá data o narození a úmrtí, nám stále ještě chybějí. Ze lze se dopravit

covati obrazu plastického, dokázalo několik tiskem vydaných pamětních knih obcí a studií o selském rodu, a dokazuje práce ing. Oldřicha Hanuše, již mám možnost sledovati ve svém povolání jako úředník archivu země České. Ing. Hanuš studuje poměry poddaného obyvatelstva na Lounsku těží z rudného bohatství archivních zpráv zcela ideálně, využívá jich roztríďováním podle druhů plně k účelům, pro něž se hodí. A tak sestavuje nejen tabulky rychtářů jednotlivých vesnic, posloupnost držitelů selských gruntů, jak o to usilují všichni rodopisci selských rodů a ti, kdož chtějí dokázati starousedlost svého rodu na gruntu, ale bedlivě, přímo s lupou, prohledává detaily archivních zápisů, skládá k sobě doklady o tom, jak se poněmčovala česká jména, jimiž věru bude moci prokázati, jak často jen překladem do němčiny stalo se z českého jména jméno německé, přečasto se zlobí na svévoli panského úředníka, ne-křesťanskost faráře, může prokázati kolikráte závisel osud sedláka na panské vůli, jak tvrdě se sedlák s vrchností bil, kolik měl v sobě mužné charakternosti, v co doufal, věřil, zkrátka jak žil. „Vždyť je to krásný příklad nebo výstraha pro nás“, končíval často ing. Hanuš svou rozmluvu se mnou. „Nemyslité, že se časy v podstatě vůbec nezměnily?“

To je ideál, k němuž dojítí musí být dnes povinností každého rodopisce.

Vracím se na tomto místě opět ke slovům Matouškovým.

„Co jsme dosud povíděli o významu práce rodopisců pro historika, týká se jen jejich vztahů k práci dějezpytné, nikoliv přímého historického významu rodopisů nešlechtických rodů, z nichž nikdo nestanul přímo v popředí národních dějin. Tyto rodopisy nemají zajisté samostatné důležitosti historické, ale mohou jí nabýti jako konkrétní zobrazení obecnějších jevů sociálních, jako typické příklady společenských dějů. Zcela podobně jako o to prostředky uměleckými usiloval a usiluje generační, rodinný román realistického a naturalistického směru. Jak užitečné by na př. bylo, kdybychom měli více rodopisně-historických prací o české rodině průmyslnické a obchodní, o jejím vzestupu v době průmyslového rozmachu, o české rodině selské v 19. století. Zde ovšem byla by nejvíce na prospěch věci přímá spolupráce rodopisce-laika, jenž by sbíral rodopisná data ze zájmu o minulost své rodiny, a odborného historika, pokud ovšem by se obě vlastnosti šťastně nespojovaly

v osobě jedné. Řada takových prací, vhodně volených a zpracovaných, prospěla by jistě neobyčejně hlubšímu poznání a pochopení podivuhodného vývoje historického, spějícího od našeho obrození k státní samostatnosti, od století osmnáctého do století dvacátého, pochopení tohoto procesu v jeho konkrétní plnosti. Rodopisné badání zůstane i na příště nutně odkázáno především na obětavou a nadšenou práci neodborníků. Je nám třeba těsnější spolupráce odborných historiků a rodopisců-diletantů, je nám třeba uvažovati o způsobu, jak nejlépe upraviti tuto spolupráci obou tak, aby rodopisec neodborník získal pro sebe co nejvíce poučení z odborné práce dějezpytné a naopak, aby historik mohl pro svou práci co nejvydatněji užiti výsledků práce rodopiscovy. Nepochybuji, že uskutečnění toho je po mnohé stránce nejnesnadnější, ale zároveň nejzávažnější. Vyplnilo by tím zajisté bolestnou mezeru v celkové organisači naší dějezpytné a dějepisné práce v době, kdy také u nás se jeví mocný zájem o studium dějin novějších a současných“.

Jednota starých českých rodů vzala si mezi jiným za úkol, propagovati rodinné tradice a význam starožitných nebo vynikajících rodin domácích, pokud mohou posiliti národní uvědomění, hrドst a pospolitost všech složek našeho národa a usilovati o jejich uznání. — Pěstovati zájmy rodopisu vůbec, zejména význačných rodů, rodin a korporací, historických, vlasteneckých, starousedlých, průkopnických ze všech oborů kultury atd., šířiti o nich známost a hájiti jejich osobitost, pomáhati svým členům k zjišťování a zachování rodopisných a rodinných památek, pramenů, tradic, práv atd., jak to vytkl její předseda dr. V. J. Matina. Badatelský úkol Jednoty zabírá tedy dobrou polovinu jejich programových bodů. Členové tohoto spolku, který je svým zájmem zcela ostře vyhraněn, mohou proti rodopiscům, sledujícím rody nešlechtické, vykonati rychleji velmi cenný kus práce, neboť historie šlechtického rodu může být zároveň z velké části historií kraje, zatím co teprve souhrn výsledků historických studií o selských či měšťanských rodech je cenným poznatkem celého současného života. Musí tedy tím pozorněji těžiti v rudných žilách archivů a neodkládati na haldy zprávy, jež jsou všeobecně prospěšné, jako starí havíři těžili jen stříbro odhazujíce rudy dnes tak vyhledávané.

Badatelé sdružení v Jednotě starých českých rodů mají před sebou krásný úkol, k němuž napřed mohou přistupova-

ti z lásky a více, než z pouhého badatelského zájmu. Budou dělníky, kteří budou namnoze teprve úhor zorávati rádlem badatelským a na jejichž práci i její výtěžek bude historik čekati s nelíčeným zájmem. Genealogické studie o šlechtických rodech jsou zajisté lákavým předmětem tím spíše pro badatele z Jednoty a byly by vitanými doplňky k celonárodní historii. Kolik vůně starých časů bychom mohli z nich cítiti, byť již vyprchalé.

Náměty čistě heraldické doplnily by po zpracování naše knihy heraldické, při nichž si nemůžeme zapříti, že nejsou úplné, vždy spolehlivé a že knihu o české heraldice teprve budeme vypracovávat.

Máme celkem málo knih o drobné šlechtě vladické, která přece hrála v našich dějinách úlohu nikoliv poslední, o níž by bylo možno napsati krásné studie, vylíčiti její život, účast na politickém životě země, studovati její vztah k velkým rodům panským, v jejichž stínu ponejvíce žila. Byl by zde problém zchudnutí této drobné šlechty a její mizení ve vrstvách obyvatelstva poddaného atd., atd. Pro členy Jednoty starých českých rodů byla by snad nejlákavější themata o účasti předků, jejichž potomky se cítí, na bělohor. povstání, jejich poměru k dynastii a osudu po Bílé Hoře. Vším tím bude co nejkrásněji splňovati svůj program, propagovati rodinné tradice a význam starožitných nebo vynikajících rodin domácích, pokud mohou posiliti národní uvědomění. Právě v dnešní době, kdy posílení národní hrnosti je tolik zapotřebí, a kdy nás národ je, jako nikdy před tím, vydán nebezpečí ztráty svých synů a úbytku bojové schopnosti o udržení své svébytnosti, má Jednota starých českých rodů před sebou možnosti a úkoly překrásné a záslužné. Nechť pak šíří ze svého střediska zájem o starou českou šlechtu, jako uměle vyvolaná akce kruhů zemědělských budí u selských rodů hrドost, že drží po staletí své grunty a učí je věrnosti k půdě. U vědomí pak, že jen v plném souzvuku snah, jež sleduje rodopisec-zájemce o jediný rod a historik, lze dosáhnouti cíle plně úspěšného, apelují k Jednotě a jejím členům — badatelům, by vždy zaměřili své práce tak, aby jejich spolupráce s historiky byla co nejvíce ku prospěchu celkovému obrazu dějin národa.

Jako historik dovolil jsem si Jednotě starých českých rodů podati návrh, utvořiti v rámci spolku genealogický a heraldický odbor, který by se obíral thematy tohoto druhu

čistě jen po stránce badatelské — vědecké, který by pro své členy pořádal přednášky a poskytoval jim praktické pokyny a rady, umožňoval těsné styky a spolupráci soukromých badatelů — zájemců s našimi historiky, prostě měl při badatelské práci členů na zřeteli vše, o čem jsem se v přednášce zmínil. Přimlouval bych se, aby přijala do svého středu i ty badatele, kteří sice nepocházejí ze starých českých rodů, ale obírají se thematy z genealogie české šlechty, aby vzniklo jedno těleso a naše sily se netříštily. Jako historik bych si toho upřímně přál. Přál bych také Jednotě na tomto poli i v budoucnu úspěch co největší a jako jeden z těch, kteří mají možnost prodlévat v milém středu jejich členů přeji spolku splnění všech cílů, jež si vytkl pro dobro národa, který byl po celé tisíciletí vždy jen v šiku bojovníků pro pokrok, pravdu a spravedlnost všelidskou a snad proto v dějinách tolik krvácel a který před několika měsíci prošel svou další Golgatou. Vyrovnan, zvedá opět čelo, do něhož byl tak nemilosrdně udeřen. Je v našich rukou, jak dlouho zde nás národ bude žít — je naší povinností se o to zasaditi celou duší i tělem.

Dr. Jan Rejsa-Kolkovský :

REJSOVÉ-KOLKOVŠTÍ V Matrikách KOLKOVIC-KOJKOVIC U TĚŠÍNA A V Matrikách TĚŠÍNSKÝCH.

Kolkovice, foneticky dialektologickou změnou nyní Kojkovice, (obdobu provinciální výslovnosti viz: Kolšov na Moravě — Kojišov), německy zvané Kalkofen, ležely v našem státu na Těšínsku na česko-polské hranici. Název Kolkovice není odvozen z německého Kalkofen, byť přímo tam neb v okolí stály vápenice; tak daleko německý vliv nedosahoval. Byli to ale lužičtí kolonisté, kteří přišli do Slezska v XVI. stol. A zde založili a pojmenovali řadu nových osad názvy své staré vlasti. Tak vznikly Kolkovice neboli Holkowice u Fryštátu, Golkowice v polském Slezsku nad Fryštátem, jako pod ním Chotěbuz, jakožto topografická responce Dolní Lužice, kde Kolkovice — Gólkocje — Kolkwitz leží u Chotěbuze — Chóšebuž — Cottbus. Latinské matriky Kojkovic u Těšína z 2. poloviny 17. a z 18. stol. jsou uloženy v polském Puncowě u Těšína (řím. katol. farní úř.) v nichž vyskytuje se rodové jméno: Rayss i Koikowsky. Dr. Muka ve své knize „Bausteine zur Heimatkunde des Luckauer Kreises“ (1918) uvádí jméno Reiss (str. 242, 51) a rodinné jméno Kolkwitz (Kolkovský) (str. 302) ve čtyřech osadách okolí Lukowa v Dolní Lužici. Lužici prozrazuje jedna z nejstarších listin slezských, daná r. 1437 v Ratiboři, kterou Martyš starší a mladší z Barutwicz a Kolkowicz zříkají se pěti vesnic v dnešním polském Slezsku (Sborník Jedenáctky starých čes. rodů, z 1933, IV. č. $\frac{3}{4}$ a z 1935, VI. č. $\frac{3}{4}$). Reminiscencí na Dol. Lužici a živý s ní styk ukazuje snátek Jiřího Reysy Kolkovského z Kolkovic r. 1625 s Annou Ba-

ruthovou ze Sunavy (von Sunnenau). Do osady Fauljuppe u Lubína (Lübben u Frankfurta n. Odrou) vrací se větev Reysů Kolkovských r. 1660, kterou tehdy za své služby obdrželi, prodavše majetek r. 1586 a 1587 v městě Těšíně. Ostatní příslušníci rodu žili ve Slezsku. Ze soudních knih v Těšíně r. 1561 uvádí se Jakub Kolkowský v Kolkowic, z r. 1574 jest znám malíř, rytce M. Reys a Jakub de Reys u dvora Jindřicha III. Valois, přechodného krále v Polsku, r. 1625 hledá přímluvu u kancléře Nostice Waczlaw Reyss na Malých Pavlovicích ve Slezsku, r. 1671 18 VIII. Šebestián Kolkowský se žení s Annou, roz. Röslerovou a svědec kou listinou se znakovou pečetí z r. 1687 projevuje se opět Waczlaw Reyss.

Ve farním archivu v Puncově z dějin o Kojkovicích jest jedině tato nejstarší zpráva (:ex originele:)

Praedium seu Villa in Koikowitz:

1. Anno Domini 1558 conscriptum Registerium Decimanum per Rdm. Patrem Bartholomaeum Sasolinum de Bilicz Plebano Puncoviensem testatur in Koikowitz duos colonos fuisse, unus Balcar, alter Blasko, nominabantur, successu temporis facta fuit villa, amotis casatis colonis. Tandem anno 1768 Praedium hoc Kojkovicense, seu agri ad illud pertinentes, praeter Sylvas, per partes divenditi sunt variis, successu temporis casas sibi ibidem aedificaturis.

2. Quondam circa anno 1588 fuerunt duo coloni ibi, Balcar et Blascoko; his deinde sublatis factum est Cameraliticum praedium seu Villa cum duabus casis, una, ubi Janeczko, altera, ubi Joannes Welschaz silvanis, habitat, ac tandem a. 1786 divendito praedio et campis variis, casas sibi ibidem aedificaturis divenditi sunt.

1. a 2. Zápis archivu, učiněný v druhé polovici 18. stol. sděluje, že dle desátkového rejstříku z r. 1558 (nebo 1588) byli v Kojkovicích dva osadníci Balcar a Blažko. Záznamů ze starších dob není.

Nejstarší data v matrice narozených praví; bapt. (-isatus):

R. 1668 27. X. pokřtěn Andreas; otec Joannes Kojkowski, matka Anna Rajsová, r. 1669 1. III. pokřtěn Joannes; otec Georgius Kojkowski, matka Elisabeth, r. 1670 5. V. pokřtěn Joannes, otec Michael Kojkowski, matka Anna, r. 1676 23. 6. pokřtěn Joannes, otec Joannes Kojkowski,

matka Marina, 1677 22. VII. pokřtěn Michael, otec Georgius Kojkowski, matka Elisabeth, r. 1691 27. VI. pokřtěna Hedwigis, otec Georgius (Rayss), matka Ewa, 1696 3. II. pokřtěna Anna, otec Georgius (Rayss), matka Ewa, 1698 23. II. pokřtěn Joannes, otec Joannes (Rayss), matka Susanna, 1699 11. III. pokřtěna Anna, otec Joannes (Rayss), matka Anna, r. 1700 29. XI. pokřtěna Katharina, otec Georgius (Rayss), matka Ewa, r. 1701 4. VIII. bapt. Andreas, otec Jan (Rayss), matka Anna, r. 1703 28. X. bapt. Adam, otec Jan (Rayss), matka Anna, r. 1705 19. VII. bapt. Marina, otec Michal (Rayss), matka Susanna, r. 1706 12. III. bapt. Georgius, otec Georgius (Rayss), matka Ewa, r. 1725 19. IX. bapt. Marina, otec Andreas Rayss, matka Anna, r. 1728 28. I. bapt. Anna, otec Andreas (Rayss), matka Anna, roku 1730 27. I. bapt. Anna, otec Andreas (Rayss), matka Anna, r. 1732 24. IX. bapt. Ewa, otec Andreas (Rayss), matka Anna, r. 1731 16. V. bapt. Susanna, otec Michael (Rayss), matka Susanna, r. 1735 25. V. bapt. Susanna, otec Michael (Rayss), matka Marina, r. 1737 16. IV. bapt. Katharina, otec Michael, matka Marina, r. 1740 18. VII. bapt. Andreas, otec Michael, matka Marina, r. 1795 7. IV. bapt. Susanna, otec Michael, matka Susanna.

R. 1660 připomíná se: na gruntie Jury Kojkowskim jest dluh kostelný 2 th. 9 gr.

Od r. 1678 do 1739 uvádí se 18 osob, které byly kmotry - kmotrami u křtu.

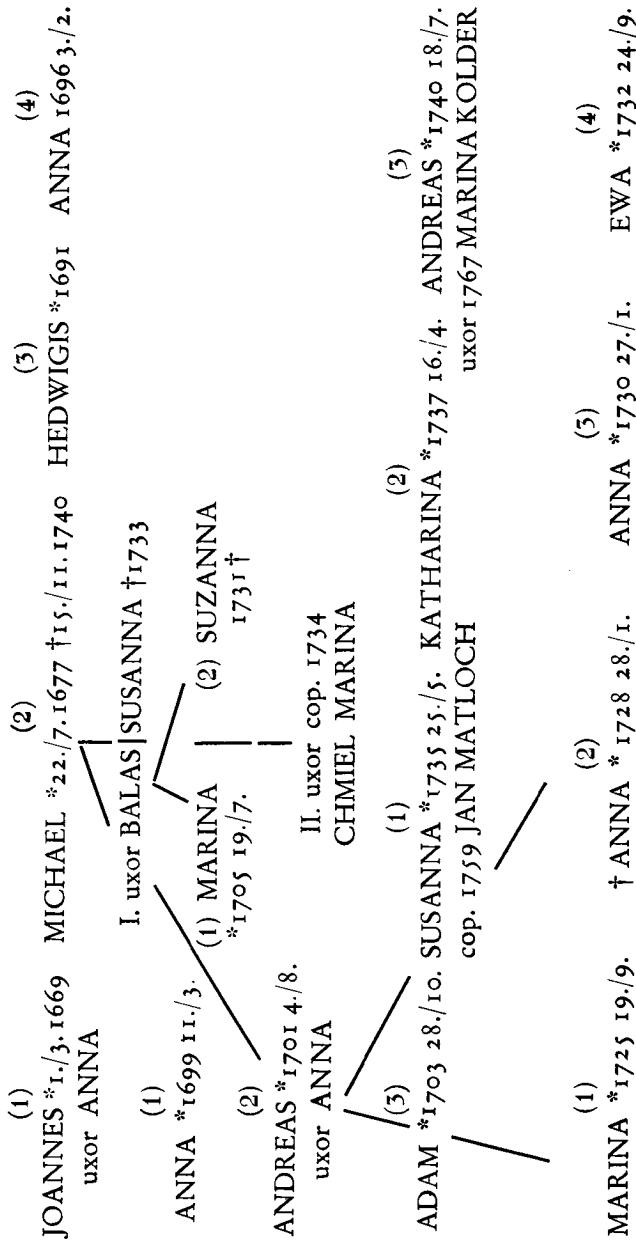
Jako ženiši jsou: (luterského vyznání):

R. 1703 13. X. Michael Rais cum Eva, ambo catholici. Sponsus et sponsa sunt conversi Teschinii et communicati in eccles. St. Magdalene, r. 1704 2. XI. Michael Rais cum Susanna Balasowa, r. 1734 20. III. Michael Rais honestus. viduus luth, cum honesta puella Marina, filia defuncti Georgii Chmelina, r. 1738 14. I. Georgius Rais viduus cum Hedwige, filia Jacobi Lang, ambo cath, r. 1767 5. XI. Andreas Rais filius + Michaelis Rais et Marinea notae Walczyskin cum Marina Kolder luth.

Od r. 1680 do r. 1761 nalézáme zápisu o provdaných, od r. 1714 do 1741 o zemřelých členech rodu. Z nich 15. XI. 1740 zesnulý Michael Rais, 90 letý, jest nejstarší známý člen rodu, naroz. r. 1650, vedle Mateusze Rayssy. Okolo r. 1770 není o rodu v Kojkovicích již žádné zmínky. Dle matrik rodokmen Rayssů-Rejsů v Kojkovicích jest:

MATHEUS RAYSS

JERZY-GEORGIUS uxor ELISABETH († 1727 7./3.) 89 r. = EWA?

Jméno Reys objevuje se v různých pravopisných obměnách
v řím. katol. matrikách město Těšína od r. 1629 do r. 1704.

Roku		otec	matka
1629	narož.	Reis	Anna Fryderyk Barbara
1632	narož.	Rais	Barbara Fryderyk Barbara
1636	narož.	Raisz	Jadwiga Fryderyk Barbara
1640	narož.	Raiss	Chrystyna Fryderyk Jadwiga
1640	narož.	Raiss	Justyna Sebastian Elzbieta
1640	narož.	Raiss	Judyta Eliasz Katarzyna
1641	narož.	Rajs	Chrystyna Sebastian Elzbieta
1655	narož.	Reis	Wilhelm Wilhelm Marja
1655	narož.	Reis	Estera Wenzel Chrystyna
1655	narož.	Reis	Jerzy Wenzel Katarzyna
1656	narož.	Reis	Anna Jerzy Anna
1657	narož.	Reyss	Wenceslawa Wencel Chrystyna
1659	narož.	Rajs	Georg. Wencel Chrystyna
1660	narož.	Rajs	Wencel Wencel Ewa
1661	narož.	Rais	Henryk Guiliel Maryanna
1661	narož.	Rais	Chrystyna Wencel Chrystyna
1662	narož.	Rais	Elzbieta Wencel Ewa
1663	narož.	Rais	Katarzyna Wencel Chrystyna
1664	narož.	Rais	Wencel Wencel Ewa
1665	narož.	Rais	Katarzyna Andrzej Katarzyna
1666	narož.	Rais	Zuzanna Georg Maryanna
1666	narož.	Rais	Zofia Wencel Chrystyna
1667	narož.	Rais	Ludwig Christoph Marina
1668	narož.	Rais	Zuzanna Georg Marianna
1668	narož.	Rais	Weronika Fabian Anna

Roku narož.		otec	matka
1668	Rais	Jan Wencel Chrystyna	(Svibice-Sibica)
1670	Rais	Anna Georg	Maryanna
1670	Rais	Chrystyna Fabian	Anna (Svibice)
1671	Rais	Henryk Wencel	Chrystyna (Svibice)
1671	Rais	Elzbieta Georg	Mariana
1672	Rais	Anna Fabian	Anna (Zamarsk)
1672	Rais	Barbara Wilhelm	Barbara (Brandeis)
1673	Rais	Anna Filip	Barbara
1673	Reys	Zuzanna Wilhelm	Barbara
1675	Reys	Wilhelm Wilhelm	Barbara
1679	Rais	Anna Emilie	Barbara
1680	Rais	Anna Emilie	Barbara

1681	Rais	Fabian	Fabian	Dorota	
1682	Rais	Magdalena	Guiliel	Barbara	
1684	Rais	Wencel	Wencel	Anna	
1684	Rays	Henryk	Guiliel	Barbara	
1685	Rays	Sebastyan	Wencel	Anna	
1685	Rays	Anna	Henryk	Anna	
1688	Rays	Fryderyk	Wencel	Anna	
1689	Rays	Jöes	Henryk	Anna	
1690	Rays	Marina	Tomasz	Helena	(Mosty)
1694	Rays	Ewa	Tomasz	Helena	(Mosty)
1696	Ravs	Anna	Tomasz	Helena	(Mosty)
1698	Rays	Mariana	Fryderyk	Salomea	
1698	Rays	Zuzanna	Wilhelm	Weronika	
1700	Rays	Zuzanna	Fryderyk	Rozalia	
1704	Rays	Maksymilian	Wilhelm	Weronika	
1704	Rays	Fryderyk	Fryderyk	Salomea	

Jméno Kojkowsky vyskytuje se v matrikách Kojkovic poprvé r. 1660 a 1668; jinak stále jméno Rayss. Rodina Reissů a Kojkowských byla pokrevněna, byl rod dvojího znění, o němž není v Kojkovicích starších zpráv. Velký a zásadní vliv měla tu doba reformace a rekatolisace. V Kojkovicích matrikách čteme členy evangelického vyznání a konvertity na katolicismus až počátkem a v $\frac{1}{3}$ 18. stol.

Katolické matriky v městě Těšíně vykazují jméno Reys (v různých pravopisných obměnách) od r. 1629; jméno Kolkovský se tam nevyskytuje, ačkoliv gruntovní knihy města Těšína z konce 16. stol. uvádějí jméno Reys Kolkovský z Kolkovic v plném znění.

Původní grunt Kojkovských v Kojkovicích ležel mimo vlastní Kojkovic. Jeden z nich ležel na hranici Kojkovic a Puncowa, druhý při hranici Těšínské. Majetek Rejsů Kolkovských v Těšíně byl dům na náměstí, zahrada a sladovna, prodaný r. 1586 a 1587. Starší dokumentace umíleny bělohorskou dobou.

RODOPISNÉ ROZHLEDY.

Píše dr. V. J. Matina.

V rozmilé knížce bibliofilské úpravy, kterou jako soukromý tisk vydal a vytiskl Karel Vrchotický v Praze-Bubenči, na Plávě 3, historický i matrikový materiál sebral a zpracoval o **vladycém a rytířském rodu Vrchotických z Loutkova** až ke dnešnímu potomstvu Ladislav Matásek. Od nejstarších zmínek, dle nichž r. 1081 uvádí se Anselm z Loutkova mezi 300 oděnci, jež poslal kníže Vratislav do Italie na pomoc německému císaři Jindřichovi, přechází práce tato k různým reprezentantům tohoto rodu ve století XIV., až zastavuje se u přesně zjištěného Ondřeje Šafrána z Loutkova, ienž držel již r. 1403 Obrataň a byl purkrabím na Loutkově, jakožto praotec rodu Vrchotických z Loutkova a prochází pak celým rodem až ke katastrofě bělohorské a jejím zoufalým následkům do dnešního dne. Je to víc než román bolestí a strasti bez konce.

Naproti tomu knihou plného životního uspokojení je práce **Antonína Habicha**; »**Dvěstě let tradice**«, v níž líčí se historie vzrůstu sklářské rodiny Habichovy, jejíž předek, Jakub Habich, nar. 1675 v Duryňsku, přichází do Olomouce, kdež se žení a má syna Josefa Jáchyma v roce 1719, ienž právě stává se zakladatelem této sklářské rodové tradice. Kniha vydána jako soukromý tisk v Praze I., na Uhelném Trhu čp. 526.

Dobrou snahu pro zvýšení zájmu o českou rodinou tradici projevuje ve svém spisu »**Rodinný zápisník**« **Augustin Bek**, ienž vydává i velmi vhodné formuláře, jako: můj rodový průkaz, rodinný zápisník a rodové srdce, vývod to z osmi předků. Nákladem vlastním tištěná knížka i formuláře k dostání jsou u autora v Praze I., Křížovnická ulice č. 12.

V časopise **rodopisné společnosti v Praze II.**, Na Těšnově 65, ročník IX.-X., 1937-1938, číslo 2. — číslo 4., redaktoři Antonín Markus a František Navrátil, píše dr. Václav Davídek o poctách staro-usedlým rodům v Čechách, jež uděluje zemědělská rada česká za věrnost půdě a statku, dr. František Beneš: Na okraj atlasu pečetí české šlechty, duchovenstva a měšťanů, dr. Václav Davídek: Jména křestní, usedlostní, sousedská a rodová na Spálenopoříčku, dr. Karel Tříška: Drobny materiál k rodopisu starých urozených českých rodů, dr. Bohumil Líafka: Erbovníci palatina Jiřího Bartholda Pontana z Braitenberka 1593—1612, dr. Václav Bartůněk: Umrtní matrika fary sv. Martina z let 1660-70 v Praze, Emanuel Slavík: Příspěvek k rodopisné otácke houslisty Josefa Slavíka, Václav Hadač: Příbuzenstvo Jana Peldřimovského z Viškořic, dr. Václav Mostecký: Kašpar Matyáš ze Sudetu, Jan Lintner: Matyášové ze Sudetu v Soběslavi, Emanuel Teplý: Poslední rodu Lipovských z Lipovic v Čechách, Jiří Felix: Přezdívky a změny rodových jmen.

Časopis společnosti přátele starožitnosti, ročník XLVI., 1938, číslo 4, redaktor dr. Josef Pelikán, archivář Národního shromáždění, dává místo rodopisu ve článcích: F. St. Rokycký: O bývalém dvorci biskupském a tvrzi v Rokycanech, L. Kessner: Markéta Přemyslovna, Kamil Linhart: Dědické řády poddanské na panství Mšecém z r. 1709, Václav Richter: K nejstarším dějinám Luk nad Jihlavou.

Jihočeský sborník historický, vyd. Jihočeská společnost v Táboře a Vlastivědná společnost v Českých Budějovicích, red. Roman Cikhart, dr. Mir. Burian a dr. F. M. Bartoš, ročník XI. (1938), č. 4, přináší článek k paděstínám prof. dr. F. M. Bartoše, v němž probírá celou literární bohatou činnost z oboru dějin husitských.

Polensko, kulturně historický a vlastivědný sborník v Polné, ročník 1939, číslo 1, vyd. Městské museum, red. dr. K. Turecký, přináší vděčný článek: Marie Klusáčková a Břetislav Rérych: Karel Ludvík Klusáček, psaný k desítiletí jeho úmrtí. K. L. Klusáček, jeden z našich význačných malířů figurálních, nar. 25. října 1865 v Polné a zemřelý 21. února 1929, pochází z rodu, jehož spojitost s Klusáky z Kostelce bylo by zajímavovo vystopovat.

Tradice, věstník svazu čes. úředníků knížete ze Schwarzenberku v Č. Budějovicích, ročník 1938, č. 4, red. dr. Antonín Markus, ředitel archivu v Třeboni, přináší Markusův znamenitý článek ke třístoletímu výročí smrti dona Baltazara de Marradas, vůdce španělských pluků proti povstání českému v r. 1618.

Numismatické zprávy, roč. V. 1938, č. 5 a roč. VI. 1939, č. 1, red. Karel Chaura v Praze II., Vojtěšská 15, přináší v čísle 1. 1939 i rodopisně zajímavý článek ing. dr. F. Cacha: K denárům kněžny Eufemie, z konce 11. století.

ZASLANÉ PUBLIKACE.

Ladislav Matásek: Vladický a rytířský rod Vrhotický z Loutkova a dnešní jeho potomstvo. Vlastním nákladem jako soukromý tisk vydal knihtiskař Karel Vrhotický v Praze XIX. v Bubenči na Piavě 3.

Antonín Habich: Dvěstě let tradice. Soukromý tisk rodiny Habichovy v Praze I., na Uhelném Trhu čp. 526.

Časopis rodopisné společnosti v Praze, ročník IX.-X. 1937-1938, číslo 2-4.

Augustin Bek: Rodinný zápisník, nákl. vlastním, Praha I., Křižovnická 12.

Časopis společnosti přátele starožitnosti v Praze, ročník XLVI. 1938, č. 4, rediguje dr. Josef Pelikán.

Jihočeský sborník historický, roč. XI. 1938, číslo 4, Tábor.

Polensko, kulturně historický a vlastivědný sborník, ročník 1939, číslo 1, Polná.

České a slovenské rody, ročník II., vánoce 1938, red. V. J. Krýsa, Praha-Strašnice, Bohdalecká 52.

Tradice, ročník 1938, č. 4, Č. Budějovice.

Sborník věd právních a státních, ročník XXXIX., 1. sešit, vydává Právnická fakulta Karlovy univerzity v Praze. Odp. redaktori: B. Andres, Jiří Hoetzel, Theodor Saturník.

Numismatické Zprávy, ročník VI., číslo 1, ročník V., číslo 5. Praha.

Josef Beneš: Kronika zpěváckého spolku »Lumír« v Praze 1868-1938.

Beiträge zur Heimatkunde des Aussig-Karbitzer Bezirkes, ročník 18., sešit 4, vyd. Musejní společnost v Ústí nad Labem, red. dr. F. J. Umlauf.

Die Sippe, Blätter für südostdeutsche Sippenforschung I. ročník, sešit 12-13-14, vyd. a red. Walter Klemm, Wien VIII., Fuhrmannsgasse 18. a.

Adler, Monatsblatt der Vereine für Sippenforschung in der Ostmark ročník I., č. 1-2-3, vyd. a red. Walter Klemm, Wien VIII., Fuhrmannsgasse 18 a, vychází místo svrchu uvedeného listu »Die Sippe« jakožto společný list všech rodopisců Východní Marky.

Mitteilungen des Roland, Verein für Sippenforschung und Wappenkunde, roč. 24., č. 1, Dresden A 1, Taschenberg 3. Hlavní redaktor Heinz-Ludwig Wellhausen Neurode i. Eulgeb.

Herold, organ kolegium heraldycznego, ročník 1930, 1931, 1932, 1934, 1935 a 1936. Warszawa Obrónców 31. Redaktor naczelný Ludgard hr. Grocholski.

Rogalowie — Zawadzcy, příspěvek k rodopisu, objímající věky XIV.-XVI., zpracoval St. Rogala — Zawadzki, vydal Instytut heraldyczny Warszawa.

Suomen sukutkimusseuran Vuosikirja, genealogiska Samfundets i Finland Arsskrift XXII. 1938, Helsinki.

GENEALOGICKÝ A HERALDICKÝ ODBOR

Jednota starých českých rodů v Praze.

Řídí dr. František Beneš.

Genealogický a heraldický odbor Jednoty starých českých rodů v Praze, na jehož založení podal návrh dr. Fr. Beneš z archivu země České na jubilejní valné hromadě Jednoty dne 17. ledna 1939, byl založen po schválení valné hromady na výborové schůzi dne 28. února 1939. Předsedou zvolen ing. J. Karásek, jednatelem dr. František Beneš, druhým jednatelem a zapisovatelem Karel Čámský, pokladníkem V. J. Ráb. Korespondence budiž zasílána na adresu jednatele odboru, dr. Františka Beneše, Praha-Dejvice, Jiráskova 1.

Odbor chce své veškeré úsilí vynaložiti k pracím rodopisným a heraldickým, raditi a pomáhati všem pracovníkům na tomto poli historického badání, přihlížeti při tom k prospěchu jedince i užitku těchto prací pro dějiny celonárodní, starati se, aby práce, ze studií těchto

vzniklé, byly publikovány, pořádati vycházky do našich archivů, konati přednášky o rodopisném a heraldickém badání, dávatí praktické pokyny a býti užitečným střediskem této činnosti.

Členské přihlášky do odboru zasílejte na adresu jednatele.

Dr. František Beneš, jednatel.

Vhodná rodopisná pomůcka. Olomoučtí rodopisci, soustředěni v rodopisném odboru Vlasteneckého spolku musejního v Olomouci, pp. dr. J. Horniček, prof. Fr. Dostál, rada L. Dohnal a red. Fr. Kratochvíl vydali vhodnou pomůcku pro rodopisce. Jsou to tiskem provedené formuláře pro výtahy z matrik narozených (červeně), zemřelých (černě), a konečně svatebních (modře), brožované v útržkový blok o 50 a 100 kusech. Jsou graficky dobře provedeny, mají rubriky pro vyplnění data a místa narození, jmen rodičů, kmotrů a kněze, jenž křest provedl, u ostatních formulářů obdobné rubriky, jež odpovídají účelu, jemuž formulář slouží, takže vyhovují dobře potřebám rodopisce. — Bloky tedy umožní pohodlné a hlavně přehledné vypisování z matrik na jednotný formát vkusně upraveného formuláře. Pro rodopisce, který chce mít nejen přehled o členech rodu, jejž sleduje, ale sebraný materiál též opravdu vkusně uspořádán, jsou tyto uvedené bloky pomůckou velmi vhodnou a cenově přístupnou. Souprava bloků o 50 křestních, 100 svatebních a 100 úmrtních formulářových lístcích stojí 20 K. Zaslhuje povšimnutí našich rodopisných badatelů. (fbš).

ZPRÁVY SPOLKOVÉ.

Dne 23. ledna 1939 zemřel v Libiši u Neratovic dlouholetý člen naší Jednoty, pan Josef Čestický, potomek pánu z Čestic a pochován byl na hřbitově mělnickém. Jednota zachová mu světlou památku.

V úterý dne 17. ledna 1939 konána byla v restauraci »Plodinová bursa« X. jubilejná valná hromada. Valnou hromadu řídil za onemocnělého předsedu p. dr. Matinu, místopředseda p. ing. J. Karásek, který zahájil schůzi o půl 9. hodině večerní, uvítal přítomné hosty a členy a přednesl slavnostní přípis předsedy p. dr. Matiny. Schůze zúčastnili se vzácní hosté: za Rodopisnou společnost p. dr. Zd. Kristen, za redakci Lidových listů p. redaktor Tošner, zástupce ČTK p. dr. Váhala, p. dr. A. Birnbaumová atd.

Po zahájení valné hromady přednesli funkcionáři Jednoty své výroční zprávy, jednatel Václav Přech zprávu jednatelskou, pokladník p. J. Tamchyna, pokladní a sl. Boloňská a p. Mlážovský zprávu revisorů účtů. Slavnostní řeč, kterou uveřejňujeme v tomto čísle, proslovil náš genealogický poradce, p. dr. František Beneš. V projevech hostí přednesl projev p. dr. Kristen za Rodopisnou společnost, dále p. dr. Váhala a p. redaktor Tošner. Tyto významné projevy hostí na naši valné hromadě uveřejnil veškerý denní tisk. Po projevech hostí přikročeno bylo k volbám, při kterých byli zvoleni následující funkcionáři: Předseda: MUDr. Vincenc J. Matina, místopředseda: Ing. Jar. Karásek, jednatel: Václav Přech, pokladník: Jos. Tamchyna.

knihovník: V. J. Ráb, zapisovatel: J. Cidlinský, archivář: Zdeněk Trmal. Členové výboru bez funkce: JUDr. T. Těmín, JUDr. Václav Ryneš, Jaroslav Čámský, org. referent: Frant. Štědrorský, revis. účtu: sl. Anna Boloňská, Josef Mlázevský, náhradníci: Jan Berka, Václav Jílek, genealog. poradci: PhDr. František Beneš, PhDr. Václav Davidek.

Ze slavnostní valné hromady poslán byl telegram p. presidentu dr. Emílu Háchovi.

Dále byl zaslán z valné hromady přípis Městské radě pražské, podepsán všemi účastníky valné hromady, aby byly některé význačné ulice a náměstí Prahy pojmenovány jmény význačných rodů českých.

Předkládáme našemu váženému členstvu Sborník v nové úpravě a v rozšířeném vydání. Prosíme, zasílejte nám své hotové práce k uveřejnění. Chceme, aby Sborník sloužil Vám a Vaší práci. Dále prosíme ty p. členy, kteří nemají vyrovnaný členský příspěvek, aby jej při nejbližší možnosti zaslali.

Členská schůze v »Charitasu« nemohla být pro zákaz schůzí konána. Rodopisné schůzky konají se nyní každé úterý o 8. hod. večerní ve staročeské restauraci u »Fleků« v místnosti »Akademie«, Praha II., Křemencova ulice. Propagační pohlednice nemohly být z technických důvodů dosud vydány.

Dne 20. června t. r. o 6. hodině večerní pořádáme pietní slavnost v předvečer výročí popravy 27 českých pánu na Staroměstském náměstí, kde položí delegace Jednoty vavřínový věnec. Prosíme, aby se všichni členové této slavnosti zúčastnili a ozdobili se členskými odznaky.

Václav Přech, jednatel.

Vytiskla
Grafia, knihtiskárna Jaroslava Jiránka v Železném Brodě.

Majitel, nakladatel a vydavatel spolek: Jednota Starých českých rodů v Praze. — Rediguje a za redakci odpovídá Dr. Vincenc Matina. — Redakce a administrace Praha II., Jircháře 10. — Telefon 438-76. Předplatné: ročně Kč 12.-. Příspěvek členský: Kč 36,-, za správní rok. — Zápisné Kč 3,- pro nové členy. — Užívání novinových známek povoleno výnosem ředitelství pošt a telegrafů v Praze ze dne 7. června 1933 č. 142829/VII-1933. — Vychází čtyřikrát do roka. I|I., I|IV., I|VII., I|X.
Dohledací úřad: Poštovní úřad Praha 3.

P R A H A 1939.